ROBERT HICHENS

PRIN LUMEA LARGĂ

13

FANTOMELE PUSTIULUI

AVENTURI PRIN LUMEA LARGĂ
Nr. 13

ROBERT HICHENS

FANTOMELE PUSTIULUI

V.1.0

FANTOMELE PUSTIULUI

de Robert Hichens

Nu sunt superstițios. Locuitorul Saharei însă este. Are o mulțime de credințe ciudate şi când trăieşti lângă el şi-l vezi în toate zilele în locuința lui, când asculți povestirile lui dramatice asupra luminii Saharei, asupra zgomotelor şi vedeniilor ei, îți simți şi tu mintea zdruncinată. E poate influența singurătății şi a spațiilor mari, care apleacă chiar spiritul europeanului către credința orientală? Cine ar putea-o spune? Adevărul e că în Sahara poți crede ceea ce n-ai admite cu nici un chip în Londra şi uneori împrejurările par că vor să-ți dovedească că a ta credință nu e tocmai lipsită de adevăr.

Din toate superstițiile Saharei, ceea care mi-a izbit mai tare închipuirea a fost aceea a tobei pustiului.

Locuitorul Saharei crede că departe de casele oamenilor, printre dunele de nisip, bătaia ascuțită, sau uruiala înăbuşită a unei tobe ajunge uneori la urechile celor care prin acest spațiu nesfârşit privesc în jurul lor, nu văd nimic, însă muzica misterioasă continuă. Atunci, dacă sunt fii ai deşertului, se roagă lui Allah. Căci ei ştiu că o nenorocire trebuie să-i lovească şi că unul dintre ei trebuie osândit la moarte.

Auzisem vorbindu-se adesea de întâmplări nenorocite ce fuseseră precedate de acest faimos zgomot de tobă.

Într-o seară de primăvară, întovărăşit de un tânăr arab şi de un negru, coboram încet o mică colină a Saharei, când am zărit într-o adâncitură nisipoasă a văii grupul de colibe numit Sidi Massarli. Eram călare de dimineață încă şi trecusem prin toate ținuturile prădate ale deşertului. Îmi ea

foame, eram foarte obosit, aproape istovit. Aerul rece, cerul limpede, podişurile lipsite de vegetaţie contribuiseră să mă aducă în halul unui om hipnotizat.

Trebuia să-mi petrec noaptea la Sidi Massarli. M-am oprit şi am privit cu tristeţe cătunul. Am văzut mai întâi un mic grup de palmieri înconjurat de un zid scund de pământ, în care erau înfipte oase albe de cămilă. Capetele uscate erau atârnate de câţiva pomi, cu lanţuri de piper roşu şi de pietre rotunde. În dosul zidului, la temelia căruia se găsea o groapă plină cu apă stătătoare, se afla o mână de colibe de pământ, cu acoperişuri şi uşi făcute din lemn de palmier. Ca să fiu exact, cred că erau cinci.

Bordjul, ori adăpostul călătorilor, unde trebuia să stau peste noapte, se găsea mai încolo, nu departe de un izvor, la marginea unei dune late de nisip.

Era o căsuţă de pământ, cu acoperişul de ţigle roşii, cu ferestre mici zăbrelite şi cu un grajd pentru cai şi catâri. De jur împrejur se întindea pustiul.

Puţine semne de viaţă erau în acest loc. Câţiva ciorapi se uscau pe zidul unei cafenele arabe, câţiva iezi alergau în dosul unei grămezi de saci, porumbei zburau în jurul unui cerdac, un măgar visa pe un morman de nisip... în sfârşit, câteva semne de ale morţii, cocoaşe de cămilă întinzând ici, colo formele lor fantastice. Vântul sufla în jurul acestui sat puţin ospitalier şi lumina galbenă a serii începea să se ivească pe cer.

Deodată calul meu a nechezat cu zgomot.

Pe colina din faţă apăruse un cal alb şi o manta roşie a fâlfâit. Un alt călător, un spahiu venea către adăpostul de noapte. Am auzit curând zornăitul pintenilor şi frecatul cizmelor lui înalte, roşii, de şaua ascuţită. Şi el galopa către bordj şi în clipa când a pornit, am zărit o frânghie lungă înnodată de şa şi ţinând la capătul celălalt pe un om care alerga cu greutate pe nisip, ca o biată fiinţă chinuită, năpăstuită.

Am intrat în acelaşi timp la Sidi Massarli şi ne-am oprit deodată în faţa uşii boltite a bordjului, în care a apărut un

arab ce m-a privit țintă. Era hangiul. Într-o mână ținea o cheie uriaşă şi când m-am coborât de pe cal l-am auzit întrebând în limba arabă pe servitorul meu Doud, cine eram şi de unde veneam.

Dar toată atenția îmi era țintită asupra spahiului şi a tovarăşului său.

Acest spahiu era un om măreț şi semăna cu un vultur al pustiului. Ochii lui negri, pătrunzători, mă priveau cu linişte în timp ce şedea pe calul lui iute, ca o statuie şi aştepta răbdător ca păzitorul bordjului să se poată ocupa şi de el.

Apoi privirea mi s-a ațintit asupra omului legat de frânghie şi s-a oprit asupra lui cu milă. Era un om tot atât de frumos, un uriaş, cu statura nobilă, cu o față minunată de sfinx. Sprâncenele îi umbreau ochii mari. Buzele lui groase erau întredeschise ca să poată da drumul răsuflării lui obosite să iasă şi pielea sa neagră era acoperită cu sudoare. Şedea lângă calul spahiului şi pe față i se citea o istovire trupească. În timp ce-l priveam, spahiul a tras cu putere de frânghia de care era legat. Prizonierul s-a apropiat de cal, apoi aruncându-mi o privire rugătoare, a întins mâna spunându-mi în limb arabă, cu voce dulce şi armonioasă:

— Dă-mi o țigară, sidi.

Am deschis tabachera şi i-am dat una, dar în acelaşi timp, am întins una şi spahiului. Astfel am făcut cunoştință. Căci în mijlocul câmpiilor Saharei prietenia între călători se leagă repede.

Arabul chiar a dus caii în grajd şi în timp ce cei doi servitori ai mei se îndeletniceau în sală să-mi pregătească masa şi aşternutul pentru noapte, am intrat de vorbă cu spahiul, care vorbea destul de bine franțuzeşte.

Mi-a spus că se duce la El Arba, o călătorie lungă, prin punctul Sidi Massarli, ca să ducă pe omul legat de frânghie.

— Dar ce e prizonierul dumitale? am întrebat eu.

— Un tâlhar, domnule, mi-a răspuns liniştit spahiul.

Am privit iar pe om, care-şi ştergea năduşeala de pe față cu mâna. A surâs şi a făcut un gest de învoială.

— Înțelege franțuzeşte?

— Puțin.

— A săvârşit o crimă?

— La Tunis, da, domnule. Era măcelar. A tăiat capul unui om.

— De ce dracu'?

— Nu prea ştiu, domnule. Poate că era gelos? E cald la Tunis vara. Sunt cinci ani de atunci şi de atunci e închisoare.

— De ce-l duci la El Arba?

— E grațiat. Dar nu mai are voie dă stea la Tunis! Ah! Domnule, ştiu că e furios că pleacă, căci iubeşte pe o dansatoare, Aiciuş, care dansează cu ovreii într-o cafenea de lângă lac. Ar fi vrut să rămână în închisoare, numai să fie la Tunis. Nu o vedea niciodată, dar era într-acelaşi oraş cu ea, înțelegi dumneata şi asta e ceva. În prima zi alerga în urma calului, blestemându-mă că-l duc de acolo. Dar acum i-a intrat nisip în gât. E atât de obosit, încât abia poate să mă urmeze. Acum nu mă mai blestemă.

Uriaşul captiv mi-a surâs iar. Cu toate că era înalt şi avea trăsături tari, i-am găsit un aer blând şi supus. Povestea lui de dragoste pentru Aiciuş, dorința lui de a fi lângă ea, chiar în celula unei închisori, mă mişcase. Îl plângeam din tot sufletul.

— Cum îl cheamă? am întrebat eu.

— Mhahamed Bouazziz. Pe mine Said.

Fiindcă doream să umblu ca să mă odihnesc şi să văd în acelaşi timp Massarli înainte de a se întuneca, mi-am aprins o țigară şi m-am pregătit să plec.

— Domnul vrea să se plimbe? m-a întrebat spahiul, ținându-şi ochii pe țigara mea.

— Da.

— Voi întovărăşi pe domnul.

Sau tabachera mea, m-am gândit eu.

— Dar acest biet om? am zis eu arătând pe asasin. E istovit.

— Nu-i nimic, va merge cu noi.

Spahiul a tras de frânghie şi am pornit. Ucigaşul se târa în urma noastră pe nisip, ca un animal sfârşit de puteri.

Acum cădea asupra Saharei un amurg rece şi trist. Vântul se ridica. Mai târziu în timpul nopții a fost vijelie. Dar în clipa aceea nu era decât un vânt puternic, în care jucau boabele de nisip. Ucigaşul era încălțat cu papucii peticiți şi zgomotul acestor papuci care se târau în spatele meu îmi pricinuia o impresie stranie.

Totuşi, spahiul privea țigara mea atât de stăruitor, încât am fost nevoit să-i ofer şi lui una. M-am întors apoi pe jumătate către ucigaş, întinzându-i tabachera, dar spahiul a părut foarte nemulțumit. Am băgat tabachera în buzunar. Nu e bine să jigneşti pe cei puternici, chiar dacă-ți sunt dragi cei slabi.

Am vizitat Sidi Massarli. Era în el o cafenea arabă, în care am aruncat o privire. Câțiva arabi şedeau pe divane şi jucau cărți. În orice caz, am gândit eu, voi avea o cafea neagră după masă.

Mă pregăteam să mă întorc la bordj, când tristețea nesfârşită a pustiului care ne înconjura şi care se topea acum în întunericul unei nopți fără lună, a trezit în mine o dorință. Sidi Massarli era trist, dar mai avea locuințe. Atât de departe de orice civilizație, am vrut să simt golul lumii, dar să-l simt adânc.

Voiam să urc colina mică pe care zărisem pe spahiu, să stau o clipă acolo, fără să văd cătunul şi să ascult vântul, să privesc cerul întunecat şi să simt boabele de nisip biciuindu-mi obrajii. Şi aş fi vrut să fiu singur. L-am rugat deci pe spahiu să mă aştepte la cafeneaua arabă şi să bea o ceaşcă de cafea în socoteala mea.

— Şi unde merge domnul?

— Dincolo de această colină, numai pentru o clipă.

— Îl voi întovărăşi pe domnul!

— Dar trebuie să fii obosit… Du-te de bea o ceaşcă de cafea.

— Voi întovărăşi pe domnul, a zis el cu îndărătnicie.

Îşi stabilea un drept asupra mea, după moda arabilor. A doua zi când voi fi gata de plecare, îmi va spune că m-a condus în jurul lui Sidi Massarli şi că m-a ocrotit în călătorie,

cu toate că era obosit şi îi era foame.

Ştiam că e de prisos să stau la sfat cu astfel de puşlamale şi n-am mai zis nimic.

În câteva clipe, spahiul, ucigaşul şi cu mine eram în mijlocul dunelor de nisip şi Sidi Massarli nu se mai vedea.

Pustietatea era nesfârşită. De jur împrejur se desfăşurau dunele. Ici, colo se vedea albeaţa stranie a silitrei şi în zare mărăcinii se încovoiau în vântul rece. Mă gândeam la Londra, acolo departe, numai cu câteva zile şi mă bucuram de situaţia mea, pe care prezenţa tovarăşilor mei o făcea şi mai ciudată. Spahiul măreţ, cu mantia de purpură, cu cizmele roşii şi cu armele lui şi la prizonierul zdrenţuit, cu burnusul lui cârpit, fostul măcelar, care avea înfăţişarea unui împărat, cu toată frânghia care-l lega. Erau amândoi straturi foarte potrivite cu ţinutul acesta. Eu însă nu eram la locul meu în Sahara.

Mă gândeam tocmai la asta şi priveam cu dispreţ haina de pe mine, când am auzit deodată în spatele colinei, în stânga mea, un sunet dulce şi desluşit. Era întocmai ca ritmul monoton de ţambal. Tăcerea care fusese înainte era adâncă şi în mijlocul întunericului din ce în ce mai des, zgomotul acesta sinistru, pe care mi-l închipuiam produs de vreun locuitor ascuns al ţinutului, a făcut o impresie stranie. Am dus fără voie mâna la revolver şi în aceeaşi clipă l-am văzut pe spahiu întorcându-se brusc spre direcţia zgomotului şi ducând mâna la ureche.

Uruitul încet al instrumentului, lovit în chip ritmic, din ce în ce mai tare, desigur că se apropia de noi. Muzicantul trebuie să urce cealaltă coastă a colinei, m-am gândit eu.

M-am întors ca să fiu cu faţa la el. Şi în fiecare clipă mă aşteptam să văd ivindu-se din colină vreo umbră fantastică, care se va desena pe cerul întristat.

Dar nu s-a ivit nimic. Totuşi zgomotul creştea mereu, până ce ajunsese un fel de vâjâit uriaş, aproape de noi.

Mi se părea că o tobă fantastică ne dădea târcoale, ne învăluia în cercul unui zgomot înspăimântător. Am întrebat din ochi pe tovarăşii mei. Spahiul nu mai ţinea mâna la

ureche. Era țeapăn ca şi cum ar fi fost la parada de la Biskra.

Privirile îi erau aţintite şi în ochi îi strălucea o lumină de fatalitate. Ucigaşul, dimpotrivă, surâdea. Îmi amintesc de sclipirea dinților lui albi.

— De ce surâdea oare?

În timp ce-mi puneam această întrebare, zgomotul țambalului se făcea din ce în ce mai încet, ca şi cum muzicantul s-a îndepărtat repede de noi către Sidi Massarli.

Nici unul din noi n-a mai scos un cuvânt atâta timp cât s-a auzit zgomotul. Apoi când s-a făcut tăcere, am spus:

— Cine e?

— Domnule, nu e nimeni.

— Cine atunci?

— Domnule, e toba pustiului. Moartea va veni în noaptea asta la Sidi Massarli.

M-am înfiorat văzând cu câtă încredințare vorbea spahiul. Ucigaşul surâdea mereu şi am băgat de seamă că nu era deloc obosit. Şedea vioi şi sudoarea de pe frunte i se uscase.

— Toba pustiului? am repetat eu.

— Domnul n-a auzit niciodată vorbindu-se despre ea?

— Ba da... mi s-au povestit multe poveşti. Dar nu le-am crezut niciodată. Desigur că cineva bătea într-o tobă lângă noi. Am privit dinții albi ai ucigaşului.

— Să ne întoarcem la bordj, am zis eu deodată.

— Voi întovărăşi pe domnul.

Era aceeaşi formulă şi de data aceasta vocea care a rostit-o părea firească. Mergeam repede. Voiam să ajung din urmă muzica şi să-mi dovedesc astfel că era produsă de o ființă omenească. Dar am ajuns la Sidi Massarli într-o tăcere întreruptă numai de şuieratul vântului şi de picioarele ucigaşului care se târau pe nisip.

Doud, servitorul meu, era în fața cafenelei arabe, cu gluga burnuzului alb trasă peste față. Câțiva arabi în zdrențe şedeau de vorbă cu el.

— A cântat cineva pe aici din țambal? am întrebat eu.

— Domnul întreabă dacă...?

— Țambal, nu înțelegi?

— Ah! Domnul vrea să glumească!... Ţambalul aici?... Poate şi dansatoare!... Domnul crede că sunt dansatoare aici? Fatma, Khadya şi Aiciuş?

Am privit repede pe ucigaş când Doud a rostit numele acesta. Dar n-am întâlnit decât surâsul blând al ochilor săi atât de umili, încât semănau cu ochii unei femei care întotdeauna a fost roabă.

Arabii râdeau mereu la ideea unui ţambal la Sidi Massarli.

Când am ajuns la bordj, am văzut că hanul nu avea decât o odaie bună, destul de goală, cu podea de piatră şi cu ziduri albe. Pe o masă era orânduită mâncarea mea de seară, luminată de o lumânare în gâtul unei sticle. Pe jos îmi erau pregătite perna şi învelitoarele. Spahiul privea aceste pregătiri cu invidie de pe pragul uşii.

M-am aşezat pe o bancă lângă masă. Servitorii mei trebuiau să mănânce la cafeneaua arabă.

— Unde vei dormi? l-am întrebat eu pe Doud.

— La cafeneaua arabă, domnule, dacă nu te temi să dormi singur. Iată cheia, domnul poate să se încuie. Uşa e zdravănă. În timp ce începeam să mănânc, vântul sufla în mantia roşie a spahiului şi era oare închipuire? Mi se părea că aud ecoul unui sunet de ţambal.

— Intră, i-am spus eu atunci spahiului, vei mânca cu mine astă-seară şi vei dormi aici.

Faţa voioasă a lui Doud s-a întunecat.

Arabii sunt pe cât de vanitoşi, pe atât de geloşi unii faţă de alţii.

— Dar, domnule, va dormi tot aşa de bine la cafeneaua arabă! Dacă domnul doreşte un tovarăş...

— Intră, i-am spus eu spahiului. Poţi dormi aici.

Spahiul a păşit înăuntru cu un zornăit de pinteni. Ucigaşul l-a urmat, tras încet de frânghie.

Doud avea aerul disperat. Cu un get a arătat pe ucigaş:

— Şi omul acesta? Domnul va dormi în odaie cu el?

Am auzit sunetele ţambalului, pe lângă gemetele vântului.

— Da, am zis eu.

De ce voiam aceasta? Nu ştiu. Dar aducându-mi aminte de

surâsul pe care îl zărisem pe buzele ucigaşului şi de vorbele spahiului: „Moartea va veni la Sidi Massarli în noaptea aceasta”, am hotărât ca cei trei oameni care au auzit sunetul tobei pustiului împreună, să nu se despartă până dimineața.

Doud n-a mai zis nimic. M-a servit cu supunerea lui obişnuită, dar am văzut că e supărat. Spahiul a mâncat cu lăcomie ca şi prizonierul. Acesta părea că pică de somn.

Fiindcă vântul se făcuse foarte puternic acum şi numai voiam să ies, i-am spus lui Doud să ne aducă trei ceşti de cafea. A aruncat o privire aspră către spahiu şi a ieşit în noapte. Nu l-am văzut decât a doua zi de dimineață. Un băiat de la cafeneaua arabă ne-a adus cafeaua, a strâns masa şi după ce a bolborosit o salutare arabă, a plecat şi s-a pierdut în vânt. Ucigaşul adormise cu capul pe masă şi spahiul a început să picotească. Mă simțeam şi eu foarte obosit, dar voiam să-l mai întreb ceva. I-am spus încet:

— Zgomotul pe care l-am auzit astă-seară…

— Domnule?…

— L-ai mai auzit vreodată până acum?

— Niciodată, domnule. Dar fratele meu l-a auzit în ajun de a avea insolație. A murit în fața căpitanului său, lângă zidul din Sada. Era țintaş.

— Şi crezi că acest sunet dă de veste că moartea e aproape?

— Da… ştiu, domnule. Toți oamenii din pustiu o ştiu. M-am născut la Tuggurt, cum să nu o ştiu?

— Dar atunci… unul din noi?

— Moartea va veni la Sidi Massarli… noaptea asta, domnule. E dorința lui Allah. Binecuvântat să fie Allah!

M-am sculat şi am încuiat uşa grea a bordjului, apoi am pus cheia în buzunarul de dinăuntru al hainei. Când făceam aceasta, mi s-a părut că văd clipind pleoapele groase ale ucigaşului, dar nu sun sigur, căci îmi cădea capul de oboseală. Şi spahiul părea biruit de somn. A tras de frânghie. Ucigaşul a tresărit, a privit în jurul lui şi s-a sculat. Trăgându-l ca pe un câine, spahiul l-a culcat pe jos într-un colț, apoi s-a culcat şi el pe scoarța deasă pe care o adusese

împăturită pe şa.

N-am spus nimic, dar după ce a adormit spahiul, cu mâna încleştată pe sabie şi cu puşca sub cap, am împins o scoarță de-ale mele către ucigaş, care părea un morman de zdrențe lângă zidul alb al hanului. Mi-a surâs blând, cum surâsese în timp ce bătea toba pustiului şi a tras scoarța peste el.

Nu prea credeam să pot dormi. Deşi eram obosit, mintea îmi era zdruncinată ca să se odihnească. Am stins lumânarea, fără să mă gândesc că voi avea poate de luptat cu somnul. Şi în întuneric auzeam şuieratul vântului şi răsuflarea grea a tovarăşilor mei.

Totul n-a ținut decât o clipă şi apoi m-a furat somnul.

Pe la miezul nopții am avut un vis. Nu mi-l aduc bine aminte, însă în acest vis mi s-a părut că nişte degete îmi pipăie uşor inima. Simțeam că mă ating. Era ca şi cum un doctor mi-ar fi pus mâna pe piept, ca să se încredințeze că viața nu mai bate în mine. Apoi degetele uşoare mi-au fost luate de pe piept şi am căzut într-un somn mai adânc.

La cea dintâi lumină a zorilor, m-am trezit. Era frig. Am întins mâna şi am tras scoarța pe mine. Apoi am stat liniştit. Vântul încetase şi nu-l mai auzeam suflând în jurul bordjului. O clipă nu mi-am adus aminte unde eram. Cu încetul, am început să-mi aduc aminte şi am ascultat ca să aud suflarea spahiului şi a ucigaşului. Totul era liniştit. Nici un zgomot nu tulbura tăcerea. Am stat câteva clipe nemişcat, ascultând mereu. Liniştea era adâncă. Plecaseră oare la El Arba?

Bordjul era în întuneric, căci lumina zilei nu pătrunsese încă prin obloanele groase care apărau ferestrele hanului. Această tăcere nu mi-a plăcut. Am căutat chibriturile, care le pusesem lângă lumânare înainte de a mă culca. Nu le-am găsit. Cine le luase? Somnul mi-a trecut cu desăvârşire şi mi-am adus aminte de cele petrecute în ajun. Sunetul tobei îmi răsuna iar în urechi.

Sculându-mă, m-am îndreptat spre colțul unde se culcase ucigaşul. M-am aplecat şi n-am găsit decât piatra.

Plecaseră deci?

Mi se părea ciudat faptul că nu fusesem trezit la plecare, căci cheia odăii era la mine. Am dus mâna în buzunarul hainei, cheia dispăruse! Atunci mi-am amintit de visul pe care îl avusesem şi de degetele care-mi pipăiau inima… Dibuind prin întuneric am ajuns la locul unde era culcat spahiul. Am întins mâinile şi de data aceasta am dat de o carne rece şi goală… Spahiul era mort.

Peste jumătate de ceas, păzitorul bordjului trezit de zgomotul pe care-l făceam izbind cu revolverul în uşă, a venit cu Doud ca să mă întrebe ce se petrece…

Uşa a trebuit să fie spartă, dar cu mult înainte de a putea în sfârşit ieşi la lumina soarelui, pătrunzând prin ferestrele boltite, am văzut corpul gol al spahiului, cu o rană deschisă la gât. Zdrenţele ucigaşului i-au fost aruncate pe picioare.

Mhammed Bouazziz, învăluit în manta purpurie, cu cizmele roşii ale spahiului, cu sabia la şold şi puşca pe umăr, alerga desigur încă din zori, prin pustiu, către libertate.

*

După şase luni a fost prins într-o seară în faşa unei cafenele de lângă lac, la Tunis. Privea din uşă o fată care juca, în mijlocul arabilor, după sunetul flautelor. Lumina din cafenea i-a luminat faţa şi dansatoarea a scos fără voie un strigăt:

— Mahammed Bouazziz!

— Aiciuş!

A fost destul atâta ca să se trădeze.

Legea l-a răzbunat pe spahiu. Şi de data aceasta nu l-au dus la închisoare pe cunoştinţa mea de la Sida Massarli, ci pe o întindere de pământ, în faţa unui grup de soldaţi.

S F Â R Ş I T

SIMUNUL

de E. Frank

Ibrahim ben Musa îşi făcea serviciul militar în tabăra franceză din Maroc ca spahiu şi avea gradul de caporal. Lagărul lor de barăci, pe care flutura steagul albastră-alb roşu al Franței se întindea în câmpiile de la miază-zi de Maroc şi fusese înfiinţat pentru ocrotirea coloanelor franceze. Trompeta sunase stingerea, oamenii trupei, arătări înalte în burnusuri albe fâlfâitoare, alergau încoace şi încolo printre palmieri, cămilele culcate în câmp deschis scoteau din când în când răgetele lor adânc şi aspru, iar santinelele, îşi luau în primire postul pentru garda de noapte.

Printre spahii se strecura un om bărbos, cu faţa arămie, cu port arab, dar plin de praf şi zdrenţăros. Cicatricele de tăieturi de pe obraz arăta că făcea parte din tribul Uled Srir, o mică naţie de berberi ce-şi ducea traiul în veşnice lupte printre tuaregii tâlhari, din oazele adâncului pustiu.

Bărbatul zdrenţăros s-a strecurat până la caporalul Ibrahim ben Musa, a vorbit cu el puţin timp pe şoptite şi apoi s-a făcut nevăzut, tot atât de tainic cum venise.

Rele veşti trebuie să-i fi adus acest sol din patria îndepărtată a lui Ibrahim. Cu sprâncenele încruntate, frământat de gânduri, mormăind vorbe neînţelese, acesta se plimba acum încoace şi încolo printre cămile.. „Taică-tău a murit, o, stăpâne”, îi spusese solul cărunt. „Taică-tău, care a fost timp de treizeci de ani cu vrednicie, şeic al uled sririlor. Iar întâia zi de Ramazan, află că este alegerea noului şeic. Bătrânii tribului vor alege de bună seamă pe vărul tău Hasan, căci tu, singurul fiu al şeicului, vei fi socotit mort”. Aşa raportase credinciosul Ali şi pe cuvântul lui trebuia pus

temei.

Dacă în ziua alegerilor el nu era înapoiat în satul lui, atunci într-adevăr, după legea tribului, era tot una dacă era mort, ori devenise de-a binelea un frânc – francez, un rumi, un ghiaur necredincios.

În grozavă cumpănă se zbătea acum Ibrahim. Nouă zile mai erau până la sfârşitul Ramazanului, al lunii sfinte de posturi a musulmanilor. O cerere de concediu înaintată comandamentului, care îşi avea reşedința tocmai la Ain Sefra, impunea o întârziere de cel puțin trei-patru zile. Iar până în satul lui de naştere se cerea o călărie de peste o mie de kilometri prin pustiu! Nu-i rămânea decât părăsirea trupei fără permisie... Straşnică pedeapsă era pusă pe această călcare a regulamentelor militare, dar şi dincolo era o sfântă datorie către tribul şi familia lui, căci o dată cu rangul de şef al tribului, întregul avut al fostului şeic trecea după obiceiul locului la urmaş. Iar mama bătrână a lui Ibrahim şi surioara lui dragă, prădate de turma şi averea lor, vor rămânea pe drumuri, ori poate slujnice ale mişelului de Hasan... Dar dreptul şi datoria lui de urmaş adevărat al răposatului şeic de a-şi conduce tribul, să le lase încălcate?... Nu, niciodată!

Noaptea în vremea asta se lăsase neagră. Mai erau ceasuri destule până în zori. Ibrahim şi-a căutat cea mai de rasă şi mai iute din cămilele lui, i-a despiedicat picioarele, i-a aruncat pe cocoaşă o şa, în cap un căpăstru şi i-a atârnat de oblâncul şeii două ploşti cu apă. De câte cinci litri. I-a şoptit santinelei parola de trecere şi în galop vioi, care îi îngăduia mai mult de douăzeci de kilometri pe ceas, s-a aşternut câmpului, spre satul lui.

Ştia că este o întreprindere nebunească.

Soarta lui atârna numai de animalul său iute şi credincios. Opt zile bune de marş de câte o sută treizeci de kilometri, dacă nu i se întâmpla nimic. Dacă nu-i pierea de sete cămila, dacă nu-i îngropa vreo vijelie de nisip. Dacă nu cădea în mâna vreunor tâlhari tuaregi, dacă, dacă, dacă... atunci Ibrahim putea cu ajutorul lui Allah să sosească încă la timp la țintă. Apa din ploşti putea ajunge călărețului doar vreo

patru zile, un sac cu curmale luat cu el putea potoli puțin foamea lui şi a cămilei.

În întâia jumătate a drumului totul a mers bine. Acum înaintea lor se înşirau lanțuri de dealuri şi munți amenințători de nisip, cu forme ciudate. Nici un om, nici un picior de animal n-a mai întâmpinat călărețul singuratic. În ziua a şaptea apa şi merindele s-au sfârşit. Fie! Ținta trebuia totuşi atinsă! În ziua următoare, soarele a apus roşu ca sângele, îmbrobodit ca de un văl tulbure. Cămila mirosea, sforăia din nări neliniştită, iar Ibrahim şi-a şters sudoarea de pe frunte. Prevedea tot ce i se putea întâmpla mai rău unui călător prin pustiu: furtuna nisipurilor! Chamzin sau gebli o numesc arabii de acolo. Simun sau samumii zic europenii şi urgia ei a îngropat mii de caravane sub munți de nisip. Vai! Mai ales de călărețul singuratic, pe acela nimeni nu-l poate mântui din mormântul nisipurilor.

Ibrahim şi cămila lui cunoşteau primejdia de moarte ce-i amenințau. S-au încordat şi au ajuns pe o movilă înaltă, care părea să aibă o trăinicie mai solidă decât movilele celelalte de primprejur. Suluri de nisip uriaşe ce se înălțau spre cer se învârtejeau dinspre răsărit, îngroşându-se ca turlele bisericilor şi repezi ca săgeata. S-au ghemuit om şi animal dincolo, pe după coama movilei, cămila cu fața întoarsă de la bătaia simunului, cu gâtul lung întins, Ibrahim făcându-se mic după trupul ei protector. Şi acum vijelia i-a ajuns. Valul prăpădului a trecut peste ei cu vuiet şuierător. Praful şi nisipul îi intra în veşminte, în ochi, în urechi, în gură, arzător şi înecăcios. În zadar Ibrahim şi-a înfăşurat turbanul peste ochi şi peste gură. Degeaba se culcase cu fața în jos, într-o gaură scurmată repede cu unghiile în nisip. Cu un uruit de tunet asurzitor. A trecut val-vârtej asupra lor întâia trombă năprasnică, de nisip fierbinte şi pietricele. Aşchii de cremene le loveau dureros trupurile căutând să-i smulgă din loc. Un al doilea şi un al treilea sul au trecut turbate, vălătuc după vălătuc şi după asta, o trombă, un zid uriaş şi negru s-a oprit drept deasupra lor şi a părut să joace o clipă peste coama movilei. Apoi s-a spart înfiorător, năruindu-şi toată povara de

nisip peste cele două ființe.

Ibrahim şi-a pierdut simțirea.

„La un pas de casă”, a fost cel din urmă gând al lui! După câteva minute a început să simtă apăsându-l pe piept imensa greutate a muntelui de nisip, dar îi venea de undeva puțin aer. Îl salvase credinciosul lui dromader. Prin smuciturile şi opintelile sale deznădăjduite, din gât, din picioare, din tot corpul, cămila zdruncinase imensa îngrămădire de nisip ce-i cotropise, făcând-o să alunece în parte pe panta movilei. Ce a mai rămas, a fost mai lesne de înlăturat.

Gura lui Ibrahim era uscată ca de jeratic, fața de parcă ar fi fost argăsită, nările şi ochii chiar îi sângerau, urechile îi vâjâiau. Au adormit şi el şi cămila, buimăciți, storşi de puteri. Au adormit aşa, în neştire, ceasuri întregi. Când Ibrahim s-a trezit şi s-a ridicat, cerul era limpezit spre răsărit, iar în zare, privirea lui ageră de fiu al pustiului a putut deosebi ținta dorului lui. Satul său natal.

Oricât îl îmboldea acum inima să zorească într-acolo, el totuşi mai întâi a îngenuncheat cu fața spre răsărit, spre Mekka sfântă şi i-a mulțumit lui Allah.

S F Â R Ş I T

COMORILE CORSARULUI

— A naibii istorie, cu adevărat! a zis aprinzându-şi ţigara căpitanul Ashman, eroul uneia din cele din urmă expediţii la pol.

Dar înainte de a vă prezenta povestirea aşa cum am găsit-o scrisă într-un document absolut autentic, trebuie să vă spun în ce împrejurări stranii a ajuns acest document în posesiunea mea.

Era în 1878, când cu a doua mea călătorie pe bordul vasului *Discovery* am fost nevoiţi să iernăm între gheţuri şi ca să procur oarecare distracţie oamenilor mei, i-am luat la vânătoare, cu săniile şi cu câinii. Deci, într-o zi de vânătoare, am părăsit vasul acuma de douăzeci şi patru de ore şi iată că dăm într-un viscol, sau dă un viscol peste noi, dar ştiţi, viscol nu glumă, aşa cum numai acei care au umblat prin părţile acelea şi-l pot închipui.

Cum să vi-l descriu? Te găseşti deodată înaintea unui zid alb care te înăbuşă. Uneori ţi-ai închipui că sunt fulgi, apoi gheaţă pisată, amestecată cu mii şi mii de ace.... Eu râd când aud pe tinerii noştri, de aceea spunând:

„Teribilă zi de iarnă, căpitane!" Ei, să se ducă acolo ca să vadă ce n-au mai văzut... Dar asta n-are a face cu povestirea noastră.

Deci când viscolul a început să se mai înmoaie şi când nu mai ştiam deloc unde ne aflam, am trimis pe Fred French, dulgherul, să se urce pe o movilă de gheaţă şi să examineze puţin împrejurimile.

S-a întors după un ceas şi mi-a zis:

— Căpitane, iată ceva curios... Vasul nostru e pe aici pe aproape.

— Corveta noastră?

— Da, căpitane, la mai puţin de o milă spre vest.

M-am uitat la busolă şi la ceasornicele mele la lumina acelui soare alb care ne lumina şi care pare acolo sus ca un bloc de gheață. Pe cinstea mea, am rămas zăpăcit. Nu înțelegeam nimic. Ori că instrumentele mele erau deranjate, ori că-mi greşisem observațiile, sau că French înnebunise.

Însă cum ne-am apropiat de o movilă mare, ce părea ca o uriaşă balenă, Fench mi-a spus:

— Uite, căpitane, de acolo sus ai să vezi corveta.

Vorbea cu atâta siguranță, încât am fost cuprins de curiozitate. Am grăbit mersul înaintea micii mele coloane şi cu paşi mari am urcat movila. Ajungând sus, nu mi-am putut opri o exclamație de mirare. Nu era nebun French! Într-adevăr, la o depărtare de mai puțin de o milă se vedea o ambarcație.

Am alergat din toate puterile spre vasul misterios. Cu cât mă apropiam, uimirea mea creştea. Ce dracu, ce fel de bastiment era acesta? Partea dinainte aplecată avea aerul de a voi să se scufunde, pe când partea dindărăt se ridica la o înălțime neobişnuită. În momentul acela, pot să vă asigur, că nu mai simțeam frigul. Nu în orice zi întâlneşti aşa ceva.

Ajuns lângă bastiment şi cu toată gheața care-l acoperea, am putut să recunosc cu ce fel de vas aveam de-a face. Dar misterul a devenit şi mai de nepătruns. Căci ceea ce aveam înaintea ochilor era incontestabil o galiotă. Un vas cu pânze acoperit, care se întrebuința mai mult pentru navigația pe râuri şi canale, sau între porturi, de-a lungul coastelor. Spaniolă, portugheză, olandeză? Nu puteam să ştiu. Dar de ceea ce puteam fi sigur, era că acei corăbieri care ciopliseră această găoace trebuiau să fie morți de cel puțin două sute de ani. Cuprins de o curiozitate de neînvins de a vizita vechiul bastiment, am luat securea lui Franch şi am început să-mi tai trepte în gheață.

Hop!... Hop... Încă o forțare şi iată-mă pe punte... Ai fi zis o navă sculptată în marmoră albă. Totul era conturat în formele originale, însă acoperite de gheață şi zăpadă. La cârmă se afla o formă omenească, o statuie. Am lovit cu securea în ea şi s-a prăbuşit dintr-o dată în țăndări. În

grămada de fărâmituri ce s-a făcut, am văzut la lumina lunii, printre bucățile de gheață, un lanț de aur, inele, cercei de argint şi printre ele oase... oase... omeneşti...

Am văzut în viața mea multe lucruri îngrozitoare. Dar de aşa ceva nu m-am izbit niciodată. Cu un strigăt puternic, m-am coborât în mijlocul marinarilor mei, care în vremea aceasta spărgeau gheața care blocase uşile cabinelor. Mi-au dat o înghițitură de rachiu şi le-am povestit ce-am văzut.

Pattison şi Jeffrey s-au urcat sus şi când s-au întors au adus scăfârlia omului, lanțul, ceasornicul şi cerceii.

I-am certat şi le-am cerut să ducă îndărăt toate obiectele acolo unde le găsiseră. În acest timp oamenii mei au continuat cu spargerea uşilor. Curând scândurile au cedat şi au căzut jos cu un scârțâit trist, ca un vaiet. Am aprins felinare. Cu toate că-mi simțeam părul vâlvoi şi picioarele moi, m-am coborât eu cel dintâi pe scară. Nu trebuia să las ca oamenii mei să creadă că mi-ar fi fost frică. Nimerisem în cabina ofițerilor. Erau acolo arme, funii, mobile putrezite, bănci căzute în ruină. Lăzi pe care Fred French le-a spart numaidecât. Înăuntru am găsit boarfe, jocuri de cărți şi mai multe sticle pline, pe care le-am pus la o parte. Mai târziu am descoperit că era vin de Madera, cum nu mai băusem niciodată până atunci. Boarfele le-am lăsat marinarilor să le împartă între ei. Eu am trecut înainte, în cabina căpitanului.

Totul era în dezordine, ca şi cum s-ar fi petrecut acolo o luptă violentă. Pe masă, care stătea încă în picioare, jurnalul de bord era deschis. Am încercat să citesc pagina începută şi care se vedea că a fost întreruptă deodată. N-am înțeles nimic, căci scrisul era în limba portugheză. Tot ce am putut ghici a fost numele vasului, al căpitanului şi al portului unde vasul îşi avea baza. Vasul se numea *Barroca* şi venea din colonia portugheză Goa, iar căpitanul, Guilhem Castro.

Am luat jurnalul cu mine, având de gând ca la reîntoarcerea acasă să i-l dau cuiva să mi-l traducă.

Un alt lucru era care mă mira mai cu seamă, acela că nu se găsise decât acel singur schelet pe tot vasul. Oare rămăsese numai acest om în cele din urmă pe galiotă?

Oamenii mei i-au găsit oasele mâinii strânse pe cârmă. Omul murise deci aici, cârmuind singur vasul. Cum? De ce?

Curiozitatea a fost aşa de mare, încât n-am mai avut răbdare până să mă întorc acasă şi întrucât doctorul nostru avea printre cărţile lui o gramatică şi un dicţionar portughez, m-am aşternut, în nopţile lungi de iarnă, pe studierea acestei limbi.. În câteva luni am reuşit să pot traduce jurnalul de bord al vasului *Barroca.* Mi-a trebuit aşa de lung timp, deoarece era scris în limba portugheză veche, de acum două sute de ani, care se deosebea destul de limba portugheză modernă. Iată traducerea povestirii, aşa cum am reuşit să o descifrez. Bineînţeles că am lăsat la o parte amănuntele întâmplătoare, fără vreun interes deosebit şi am extras numai partea dramei ce se petrecuse pe acel vas.

Şi desfăcând manuscrisul, căpitanul Ashman a citit ciudata povestire ce urmează. Acel „jurnal de bord", care era în acelaşi timp „spovedania" patronului vasului *Barroca*:

3 iunie 1690. *Barroca* e reparată. Tălpoaia e solidă. Pornesc iar pe apă ca să încrucişez pe coastele Siamului.

2 iulie. Printre capturile Malaieziei am descoperit azi-dimineaţă, cu toată ceaţa deasă, un vas mare ce plutea cam prost şi pe care după construcţie l-am recunoscut că era olandez. Într-o clipă m-am apropiat de el şi când a fost în bătaia focului, am descărcat asupra lui întreaga mea salvă de tribord. M-am pregătit să-l ajung şi să sar eu însumi pe bordul lui dimpreună cu tot echipajul meu. Am ordonat numaidecât ofiţerilor să cheme toţi oamenii pe punte, În acelaşi timp mi-am pregătit toate cângile şi am ordonat să se îndrepte fusul cârmii la babord. Cum eram aproape să mă agăţ de vasul olandez, din nenorocire unul din locotenenţii mei, care comanda tunurile de dedesubtul extremităţilor podului şi care nu era înştiinţat încă despre intenţia mea. A văzut prin unul din saborduri, deschizături practicate în pereţii vasului, vasul inamic foarte aproape de al meu. Neputând crede că voiam să-l ating, locotenentul a crezut că timonierul se înşelase şi în această credinţă a schimbat fusul cârmei.

Nu cunoşteam această fatală schimbare şi aşteptam cu nerăbdare ca cele două vase să se alăture, Dar văzând că al meu nu ascultă de ordinul ce-l dădusem, am alergat la cârmă, unde am găsit fusul schimbat. Am poruncit să-l întoarcă, dar atunci am văzut cu mare părere de rău că pe Delft, aşa se numea vasul olandez, căpitanul ghicindu-mi intenția schimbase pânzele şi întorsese fusul cârmei ca să mă evite. Eram atât de aproape unul de altul, încât catargul înclinat din capul corăbiei mele i-a sfărâmat coronamentul părții dindărăt a corăbiei lui. Nerăbdător, am schimbat şi eu pânzele, ca să-l ajung din nou pe acest olandez, care căuta să-mi scape. Manevrând ca să mă apropii de el. I-am trimis două descărcături de mitralii una după alta şi am avut norocul să-i dobor catargul cel mare de pe platformă. Acest accident împiedicându-l să manevreze, l-a dat cu totul în mâinile mele şi în câteva mişcări m-am agățat cu cângile de vasul olandez. Am strigat căpitanului, pe care îl vedeam plimbându-se foarte liniştit prin ploaia mea de mitralii şi ghiulele, să se predea. Mi-a răspuns printr-un foc de muschete, care a culcat pe punte treizeci dintre oamenii mei. Am răspuns cu o nouă încărcătură de granate, care a ras puntea şi extremitățile bastimentului *Delft.* Am poruncit să se dea ordin de atac şi oamenii mei s-au repezit pe bordul vasului duşman. Împresurat de vreo patruzeci de oamenii lui, căpitanul s-a luptat ca un disperat. Cu mare greutate am înfrânt această trupă de viteji. În sfârşit, căpitanul olandez s-a ales cu o straşnică lovitură de pat de puşcă în cap şi a căzut întins fără cunoştință pe punte.

Mi-a părut bine că a scăpat numai cu atât, căci în cursul luptei dobândisem o mare stimă pentru curajul lui. Am ordonat să fie dus pe o saltea pe bordul vasului meu, l-am instalat în propria mea cabină şi l-am încredințat îngrijirilor chirurgului meu.

Vasul Delft, pe care-l capturasem, era un bastiment puternic, încărcat cu mărfuri de băcănie şi cu zahăr. Îndată ce i-am reparat stricăciunile, l-am trimis la Goa sub comanda primului meu locotenent, ca să se scape de el cu cel mai

mare câştig posibil.

Cât priveşte căpitanul olandez, el a rămas pe bordul vasului meu. Bietul om fusese lovit atât de rău în cap, încât o săptămână de zile nu şi-a putut reveni cumsecade în fire. Când mintea i s-a limpezit iar, m-am grăbit să-i prezint în termeni vii admirația mea pentru purtarea-i bravă. A părut simțitor la laudele mele şi drept grație, a cerut numai să-l debarc în primul port la care vom ajunge, ca să poată găsi vreun vas cu care să se întoarcă în Europa.

I-am încuviințat bucuros cererea.

15 iulie. Dau într-o flotilă de şase vase engleze, escortate de un bastiment de război, care însă nu mi se pare mai puternic decât al meu. Acest vas se numeşte *Chatham.* Căpitanul lui face forțări zadarnice ca să-mi scape, Strâns de aproape, nu se poate feri ca să nu mă agăț de vasul lui şi văzând pe toți ofițerii şi soldații mei în rând pe punte gata să sară, iar echipajul lui înspăimânta părăsindu-şi posturile, n-a cutezat să dea lupta piept la piept şi a coborât steagul după o jumătate de oră de schimb de împuşcături. În cursul acestei acțiuni, vasele comerciale încercaseră să profite de vânt ca să-mi scape, dar eu mergeam mult mai repede decât ele. Când au înțeles că toate strădaniile le erau zadarnice şi după ce două sau trei descărcături le-au arătat soarta care le aşteaptă, oamenii de pe ele au înclinat şi ei steagul şi astfel am pus mâna pe o pradă bogată. Vasele acestea erau încărcate cu lemn prețios, băcănii, indigo, covoare, stofe scumpe, tot mărfuri de plasat cu uşor câştig.

Astfel, am trimis la Goa şapte bastimente sub conducerea unuia din ofițerii mei, după ce am adus ce era mai prețios pe vasul meu, fără a-l încărca prea mult. Căci în urma acestei lupte, îmi formasem un plan nou. Cursa mea fiind acum bine răsplătită, m-am gândit că puteam să-mi ofer distracția unei călătorii în Europa, până la Lisabona, unde mai aveam rude. Am comunicat hotărârea mea şi lui Iacobus Wovermann, aşa se numea căpitanul olandez şi el a părut foarte mulțumit să-l duc în Portugalia, de unde uşor putea găsi mijlocul să se întoarcă acasă prin Franța.

2 august. Timpul continuă să fie favorabil şi vântul bun, dar noaptea aceasta s-a petrecut ceva extraordinar, ce m-a tulburat mult şi asta am să vă povestesc aici. Cum am spus, domnul Wovermann era adăpostit în propria mea cabină. Ieri seară am adormit aproape în acelaşi timp şi nu ştiu cum şi în ce fel m-am deşteptat pe la două noaptea. M-am mirat că lampa mai era încă aprinsă şi m-am sculat ca să o sting. Din întâmplare, ochii mi-au căzut asupra olandezului meu, care dormea adânc. Cum îi era cald, se vede s-a desfăcut la cămaşă şi i-am văzut atârnat de gât un obiect negru. M-am aplecat să-l văd mai bine şi am constatat că era o pungă mică de piele groasă legată de un lănțişor de metal.

Dracul m-a povățuit ca să întind degetele ca să pipăi şi să caut să ghicesc ce putea să fie în misterioasa pungă.

Abia am apucat-o şi am înțeles numaidecât ce conținea. Nu puteau să fie altceva decât pietre prețioase.

M-am îndepărtat repede, am stins lampa şi m-am îndreptat spre patul meu, căci Iacobus se mişca în pat ca un om ce se trezeşte din somn. Vorbea îngânând vorbe fără şir despre diamante şi bogății fabuloase şi în visu-i rău părea a lupta contra unui închipuit tâlhar ce voia să i le răpească.

Astfel dar, ceea ce Wovermann avea la gât erau diamante, pietre scumpe, o comoară! Cu toată silința ce mi-am dat, mi-a fost cu neputință să adorm din nou şi îndată ce s-a luminat de zi, ca să nu mai văd pe olandez, m-am urcat pe punte.

Toată ziua m-am simțit ca scuturat de friguri rele. Oricât mă căzneam, nu puteam să-mi mut gândul de la acele blestemate diamante.

În aceeaşi zi, echipajul era în mare chef. Dădusem peste un banc de peşti asemănători cu somnul de pe la noi, dar cu mult mai mari. Oamenii mei au prins vreo treizeci şi au pus de o parte pe cei mai frumoşi pentru mine.

Cum ştiam că era o mâncare delicat pregătită cu mirodenii şi cu untdelemn bun, i-am zis olandezului meu, care se plimba pe puntea corăbiei:

— Domnule Wovermann, o să avem o cină bună astăzi.

El a dat din cap şi mi-a mulțumit cu multă politețe.

— Ei, am mai spus eu, domnule Wovermann şi pe urmă o să deşertăm şi o sticlă din vinul meu de Canare, poate două.

Seara am luat masa în cabina mea, deşi Wovermann fusese de părere să mâncăm pe punte, folosindu-ne de faptul că vremea era potolită şi noaptea de o albăstrime fermecătoare. Dar eu m-am încăpățânat. I-am dat să înțeleagă, făcând cu ochiul ca între căpitani, că era mai bine ca oamenii să nu ne vadă în chef. A admis cu gravitatea sa obişnuită şi coborând, abia s-a hotărât să treacă înaintea mea, făcând tot felul de gesturi de politețe.

Aveam amândoi bună poftă de mâncare Felurile erau îmbelşugate şi gustoase. Şi în curând, mulțumită excelentului meu vin de Canare, ne-am înveselit amândoi şi am început să ne povestim istorii, ca între marinari.

Bătrânul călătorise prin multe țări pe care nu le cunoşteam. Mai ales prin nord. Mi-a vorbit de toate primejdiile care pândesc vasele prin acele țări reci, mai ales când vântul de iarnă bate din sus de Englitera. Mi-a spus că în asemenea împrejurări nu ai de luptat cu toate primejdiile valurilor, dar că trebuie să te păzeşti şi de sloiurile de gheață care se formează în apă şi-ți plutesc în întâmpinare, ajungând uneori la o mărime colosală, cât un sat şi mai bine. Când i-am spus că nu mi-ar plăcea să călătoresc prin asemenea meleaguri. Wovermann, cu o expresie de entuziasm ce nu mai văzusem la dânsul, m-a asigurat că nimic nu era mai frumos decât acele mase de gheață care formau o nouă lume, de o albeață orbitoare. Îmi spunea că vezi acolo castele biserici, copaci mari, icoane rare se schimbă la toată clipa. Erau animale uriaşe, stânci superbe, vase enorme, care noaptea păreau sculptate în safire, iar ziua în diamante…

El tot vorbea încă, pe când eu nu mai ascultam ce spunea. Nu mă mai gândeam decât la ceea ce era acolo înaintea mea, o avere splendidă şi atât de uşor de câştigat… Să desfac o vestă, să sfâşii o cămaşă, să pun mâna pe o punguliță de piele şi aveam să fiu bogat pentru totdeauna!

Uneori parcă le vedeam strălucind ca un foc infernal,

blestematele diamante! Da, eram în stare să văd şi să spun, prin postav şi pânză, ce fărmă aveau…

Eh! Era un om şiret şi care ştia multe lucruri. N-avea decât să caute şi să găsească altele!

Ca să mă amețesc, am băut şi i-am dat şi olandezului să bea. Apoi am început un cântec pe care îl ştiam de pe vremea când nu eram decât un biet marinar ce pescuiam cu barca. După un sfert de ceas, olandezul meu era beat mort. Cânta din toate puterile şi făcea o gălăgie, încât ofițerul de cart a venit să vadă dacă nu cumva ne încăierasem la bătaie. I-am ordonat să-şi vadă de treabă şi să trimită toți oamenii la postul lor sau la odihnă. El a ieşit murmurând printre dinți.

Wovermann nici nu-l văzuse intrând. Am mai destupat o sticlă şi s-a uitat la mine cu duioşie. Deodată mi-a spus că eu eram singurul lui prieten pe pământ şi că vrea să-mi încredințeze o misiune mare.

— E viață şi moarte, Guilhem, mi-a zis suspinând. Şi dacă s-ar întâmpla să mor fără să-ți fi descoperit secretul meu, dragele mele fiice n-ar ajunge în posesia averii mele şi aceasta m-ar face să mor în disperare. Iată de ce este vorba. Dar mai întâi te rog să-mi juri pe sfânta cruce că vei duce şi vei încredința comoara mea fiicelor mele de la Dordrecht. N-ai decât să întrebi în port de domnişoarele Wovermann, fiicele căpitanului şi ai să le găseşti. O să vezi ce frumoase sunt şi o să vezi cum o să plângă. Îl iubesc atât de mult pe bătrânul lor Iacobus!

Glasul olandezului tremura. Bătrânul avea cu adevărat lacrimi în ochi.

— Uite, mi-a zis el întinzându-mi un crucifix vechi ce era atârnat sub o icoană. Jură-mi pe crucea asta…

Dracul era la mijloc, dar am jurat, da, am jurat pe sfânta cruce.

După ce mi-a ascultat jurământul s-a mai liniştit. A atârnat crucifixul la loc în cui şi s-a aşezat iar lângă mine, apropiindu-şi scaunul.

— Vreau să-ți arăt comoara mea, a zis încet, dar nu trebuie să spui nimănui nimic.

La aceste cuvinte m-a străbătut un fior şi mi-am ascuns mâna sub masă, ca să nu vadă olandezul cum tremura.

A dus mâinile la gât. Şi-a desfăcut vesta şi cămaşa şi a scos lănţişorul cu punga atârnată. A deschis-o şi a răsturnat pe masă conţinutul: o splendoare!

Erau douăsprezece diamante, dintre care cel mai mic ar fi ajuns pentru răscumpărarea unui rege captiv. Nici nu puteam să le socotesc valoarea. O! Dacă aş fi văzut nişte diamante de acelea mici, cum se vând la Goa, aş fi rămas nepăsător. Dar acele pietre minunate, care străluceau mai viu decât toate stelele cerului, îmi luau ochii şi mințile. Wovermann le cunoştea, le mângâia¸ le vorbea:

— Tu, zicea pipăind un diamant, vei fi al Rebecii... Tu vei cumpăra prințul care are să fie bărbatul Wilhelminei...

Ah! Aceste blestemate pietre strălucitoare, cât pot să tulbure un suflet creştin!

După un moment a urmat:

— Te miri, camarade, mi se pare, că vezi în mâinile unui om sărac cum sunt astfel de lucruri neprețuit de scumpe. Am să-ți spun unde şi cum am pus mâna pe această pradă împărătească.

Mi-a explicat apoi cum cu prilejul cele din urmă călătorii ce o făcuse pe coastele Indiilor înaintase în interior până în regatul Mysorei. Cum acolo dăduse peste un templu al cărui preot îi oferise aceste diamante pentru aur, care avea trecere în Europa, fiindcă voia, să fugă cu o femeie, care după legea lor trebuia să fie jertfită zeilor. Preotul despuiase idolii ce-i erau încredințați pazei lui, de aceste nestemate, ca să poată fugi. Aşa ceva, după cât pot să-mi amintesc, mi-a spus olandezul.

Am mai avut o licărire de conştiință şi i-am spus cu o voce atât de tremurătoare, încât s-a uitat la mine lung:

— Ascunde pietrele astea, Wovermann, ascunde-le!

În acest moment, desigur a bănuit ce avea să se petreacă, deoarece cu un gest brusc de avar a adunat pietrele prețioase şi a căutat să le strângă, iar în pungă.

Atunci, mi-am spus, eu n-am să mai văd niciodată

diamantele acestea? S-a sfârşit, vor dispărea pentru totdeauna din ochii mei?... De astă dată hotărârea mea a fost luată. Am prins un cuțit ascuțit de pe masă şi m-am aruncat asupra olandezului, care surprins de atacul meu a lăsat pietrele să se rostogolească pe masă.

Eram băut, de aceea prima mea lovitură nu a izbit bine. L-am lovit drept în piept, dar n-am făcut decât să-l rănesc şi a avut şi el timpul să mă lovească în umăr. Am simțit o durere vie, dar vederea diamantelor care străluceau ca o ispită de neînvins m-a făcut să-mi uit durerea şi m-am înfuriat şi mai mult. Cu stânga am prins încheietura mâinii cu care bătrânul apucase cuțitul şi i-am frânt-o, pe când cu dreapta i-am implântat cuțitul meu în inimă. A vrut să zică ceva, dar era prea târziu. L-a năpădit sângele şi a rămas mut. Ochii i s-au fixat însă asupra mea cu o expresie pe care n-am s-o uit niciodată. Teribili erau aceşti ochi de muribund şi spuneau atâtea lucruri!

Când l-am văzut jos, mort de-a binele, cuțitul mi-a alunecat din mână şi am rămas uluit uitându-mă la dânsul. În lupta noastră masa s-a răsturnat şi diamantele s-au împrăştiat pe jos. Le vedeam împrejurul lui ca nişte mici lumini de lumânări ce se aşează împrejurul morților...

Cât am stat uitându-mă aşa? N-aş putea să spun. În sfârşit, o clătinătură puternică a corăbiei m-a făcut să şovăi şi mi-am revenit în fire. M-am grăbit să ridic masa şi să strâng diamantele de pe jos, pe toate afară de unul care se rostogolise sub ladă. Dar ştiam că o să-l regăsesc, fiindcă nimeni afară de mine nu intra în cabină.

Diamantele erau aşadar ale mele. Le-am pus în buzunarul vestei şi le pipăiam mereu. Ale mele erau diamantele, eram fericit şi nu mă mai gândeam la nimic.

Totuşi, cum privirea mea a întâlnit cadavrul lui Wovermann pe jos, mi-am zis că va trebui acum să-l arunc în apă, fără ca oamenii mei să mă vadă, ca să rămână lucrul aşa misterios, să nu se ştie adevărul. M-am urcat pe punte, după ce am încuiat uşa îndărătul meu. Noaptea splendidă şi albastră era presărată cu stele. Vântul era bun şi purta

înainte corabia în siguranță. Fredonam încet cântece absurde şi aş fi vrut să strig că eram bogat ca un rege, că puteam să am de-acum orişice se vinde şi se cumpără…

La cârmă am observat pe Martinez, un bătrân din Corogna, care gângăvea, dar era bun marinar. M-am apropiat, i-am spus bună seara şi am început să-i vorbesc despre drumul pe care mergeam. Desigur că el mi-a răspuns, dar n-am priceput nimic, fiindcă deodată un zgomot foarte mic dar îngrozitor mi-a încleştat toată atenția. Nu era freamătul valurilor de coatele corăbiei, nu era vântul prin coşuri. Era un susur uşor care venea din cabina unde zăcea olandezul pe care îl ucisesem!

Era un mic freamăt ca de izvor de munte auzit din depărtare… Da, aceasta era comparația cea mai nimerită. Am înțeles că era şuieratul sângelui olandezului, sânge care tot mai curgea din arterele tăiate.

Zgomotul acesta mi-a devenit nesuferit. M-am coborât în cabina pe care am găsit-o plină de sânge. Nu mi-aş fi putut închipui ca un om bătrân să aibă atâta sânge!… Dar lucrul trebuia să se sfârşească. L-am ridicat pe Wovermann şi l-am ținut drept înaintea mea. Am fost întotdeauna puternic şi delirul ce mă cuprinsese îmi înzecea forțele. L-am târât de-a lungul scării şi ajuns pe puntea de înainte, pe când îndărătul meu îl auzeam pe Martinez râzând încet. Imbecilul ne credea beți. L-am sprijinit pe olandez de balustradă în chipul cel mai natural cu putință. Apoi am început să fac gesturi şi să vorbesc tare, de tot pândind momentul ca Martinez să se uite în altă parte.

— A! A! Domnule Wovermann ziceam, iată o petrecere frumoasă. Cred că am făcut un chef ca doi adevărați căpitani! Cum ți-a plăcut vinul meu de Canare, domnule Wovermann? A! Diamantele dumitale sunt foarte frumoase. Trebuie să mărturisesc că n-am mai văzut altele la fel…

Într-un moment când Martinez, izbit de o adiere mai puternică de vânt a întors privirea fixând orizontul, am cuprins picioarele olandezului şi cu o mişcare bruscă l-am aruncat peste bord. S-a scufundat şi eu am scăpat de groaza

ființei lui de față. Când am deschis ochii, am văzut pe olandez luat de un val şi readus până aproape de corabie. Părea în picioare în apă şi mă privea cu o mândrie care m-a umplut de mânie. Căutam ceva să-i arunc în cap, când s-a scufundat iar şi a dispărut.

Martinez nu văzuse nimic. Cel puțin m-a asigurat de aceasta, reîntorcându-mă lângă dânsul. Părea îngândurat, dar desigur că nu la olandez îi era gândul.

— Uite, căpitane, mi-a zis întinzând brațul spre vest, vezi linia aceea neagră care pare că se tot ridică?... Mi se pare că o să întâmpinăm o furtună care o să ne scuture în lege.

M-am uitat cu atenție la orizont şi am constatat că într-adevăr temerile marinarului meu nu erau exagerate. Am scos cornul de comandă şi am sunat trei apeluri.

Încet, oamenii care se culcaseră pe punte s-au sculat. Un locotenent a apărut urcând din postul ofițerilor şi a dat ordin să se strângă pânzele. Abia a fost executată manevra, când deodată o vijelie cumplită s-a năpustit asupra noastră şi toată noaptea am fost în mare primejdie.

Dimineața, soarele a reapărut şi am putut să mă odihnesc nițel pe punte.

*

De aici călătoria noastră n-a mai fost tulburată de nimic. Dacă uneori amintirea olandezului îmi devenea supărătoare, o alungam repede coborându-mă să-mi contemplu minunatele diamante, pe care le strânsesem în caseta mea.

Am trecut fără greutate de capul Bunei Speranțe. După şaizeci şi şase de zile de călătorie pe mare, am ajuns în vederea insulelor Canare şi mă bucuram zicându-mi că nu mai aveam mult până să ajung acasă.

M-am oprit într-un port ca să fac provizii de apă şi de oarecare alimente proaspete, de care echipajul meu avea mare nevoie. Am pornit apoi înainte într-o duminică, cu un vânt bun de sud care ne ducea drept spre țara noastră.

La a doua noapte după plecarea noastră din Tenerife, cum o căldură nesuferită nu mă lăsa să dorm în cabina mea, m-am urcat pe punte ca să mă răcoresc de adierea pricinuită de

mersul vasului. Când am ajuns la capătul corăbiei am constatat că toată lumea dormea. Un moment m-a cuprins temerea să nu fi adormit şi omul de la cârmă. Mi-am îndreptat paşii într-acolo şi ceea ce am văzut m-a înghețat de spaimă.

La cârmă era olandezul.

În lumina albastră a nopții, în mijlocul stropilor fini de apă şi a zgomotului valurilor, era cu adevărat el. L-am revăzut aşa cum era în noaptea când l-am ucis!

Nu părea mânios. Avea chiar un fel de zâmbet, afară numai dacă nu va fi fost o bucată de tutun de mestecat, care-i dădea feții o astfel de expresie de veselie.

Astfel, olandezul meu era la cârmă, pe când Manhoel Carces era cel care trebuia să fie acolo. Şi cu toate astea, ştiam bine că omorâsem pe olandez, că sângele lui îmi stropise fața şi pumnii.

Atunci cum de era acolo?

Când un om e mort, s-a sfârşit. Pe uscat îl îngropi, pe mare îl arunci în valuri şi nu-l mai vezi în veci. Un om mort nu se mai întoarce niciodată. Niciodată…

Eu însă vedeam pe olandezul pe care-l ucisesem. Îl vedeam ținând cârma, cârma la care trebuia să fie Manhoel Carces!

La naiba! După o zi sau două de chef prin cârciumile vreunui port, sau după o pradă bună, aş fi putut să cred în ceva halucinații de vis. Câte nu vede omul când e băut? Dar în noaptea aceea nu băusem nimic. De altfel, nu mai beam de atunci. Dacă ar fi să spun cât timp am stat aşa uitându-mă la bătrânul Wovermann, n-aş putea. În sfârşit, am scos cuțitul de la brâu şi cu o forțare teribilă, m-am repezit asupra lui ca şi cuprins de o nebunie fără veste.

Olandezul a clipit din ochi, a întins brațul brusc şi am simțit în frunte o lovitură ca de măciucă.

Când mi-am revenit în fine. Era ziua mare şi la cârmă stătea Manhoel Carces.

M-am apropiat, s-a uitat la mine ca tâmpit când l-am întrebat de ce a lăsat să fie înlocuit de altcineva azi-noapte, în ceasul dintâi al cartului său. Aşa că a trebuit să-mi zic că

desigur avusesem o halucinație.

Dar capul mă durea groaznic. Fără îndoială, în momentul acela de rătăcire mă izbisem cu fruntea de un catarg, alunecând pe punte.

3 septembrie. Am visat, desigur. E lucru straniu cât de zăpăcit şi de hărțuit e un creier omenesc când ştii că ai făcut ceva ce nu trebuia să faci.

Aş! Toate astea sunt închipuiri, conştiință, remuşcări, fleacuri, fără nici o temelie. Am ucis pe olandez ca să-i iau diamantele. Şi apoi, din noi doi am fost cel mai tare. Cel mai dibaci. Deci prada e a mea. Nu mai e aici nimic de discutat.

4 septembrie. De astă dată s-a sfârşit, trebuie să recunosc evidența. Pot să jur că ieri am ajunat ca într-o preseară de veghere, când trebuie să fii cu capul limpede, sigur de tine. Ei bine, am văzut, sunt sigur!

La acelaşi ceas ca şi rândul trecut, m-am urcat iar în partea dindărăt a punții şi iată în fața mea, fără alți martori decât stelele de pe cer, mi-am revăzut olandezul la cârmă.

De astă dată avea un aer sever, încât n-am avut curajul să-l înfrunt. La un moment dat mi s-a părut chiar că a făcut trei paşi spre mine. Am fost cuprins de o tulburare atât de mare, încât am fugit îngrozit în cabina mea, unde m-am închis. Toată noaptea n-am putut să închid ochii, dar dimineața mi-am redobândit întreg sângele rece.

Era lucru vădit că stafia lui Wovermann revenea pe bastiment. Dar odată ce am să las galiota în plata domnului, aveam să scap de el.

7 septembrie. La ora cinci seara, omul de veghe a semnalat pământ. Acest echipaj, ca şi mine, e cuprins de bucurie. Am dat ordin ca să facem un ocol peste noapte, aşa ca în zori de zi să putem intra în gura râului Tago. Eram atât de mulțumit, încât în noaptea aceea nu mi-am părăsit cabina, Dar dimineața urcându-mă pe punte şi uitându-mă spre țărm, n-am mai văzut nimic!... Nimic decât apă şi cerul. Am întrebat pe Castrera, locotenentul meu:

— Dar ce dracu' de drum am făcut astă-noapte?...

— Mărturisesc, mi-a răspuns cu politețea lui obişnuită, că

dacă nu m-ați fi întrebat, n-aş fi cutezat, din respect, să vă cer explicația. Dar într-adevăr, n-am înțeles nici noi ofițerii, nici oamenii echipajului, de ce toată noaptea, în loc să ocolim după cum ați dat ordin, v-ați postat la cârmă şi ați condus vasul cu toate pânzele la nord.

Auzind aceste vorbe, m-am simțit tulburat în aşa măsură, încât am întors spatele locotenentului ca să nu-mi observe emoția. Dinții îmi clănțăneau, dar m-am recules. M-am întors şi privindu-i brațul i-am zis:

— Dumneata eşti un om cinstit, Castrera. Poți să afirmi cu siguranță că m-ai văzut la cârmă astă-noapte?

Mirarea cu care a întâmpinat această întrebare a mea m-a convins că era de bună credință.

Toți aceşti oameni mi se păreau nebuni. Am mai întrebat şi pe alții, pe de departe, ca să nu deştept vreo bănuială.

Nici unul din aceşti imbecili nu-şi dădea seama că atunci când venea ora lor de cart de noapte, olandezul le lua locul. Ori că se ruşinau să mărturisească ceea ce li se întâmpla, sau şi mai probabil, se învoiseră ca să mă fac să cred că înnebunisem.

15 septembrie, Pe fiecare noapte, pe fiecare zi, acelaşi lucru se repetă. Noaptea plecam drept spre nord, ziua restabileam mersul spre sud. Dar vântul e aproape mereu, contrar, aşa că ne găsim mânați spre țărmul francez.

16 septembrie. S-a produs astăzi un fapt grav. Ajutorul meu, Sandoval, un ofițer bun, a venit de dimineață şi scoțând pălăria, mi-a zis:

— Senior căpitan, sunt însărcinat din partea ofițerilor şi a echipajului să vă întrebăm cu respect unde avem să debarcăm. Am trecut cu mult de gura râului Tago şi nu mai ştim pe ce drum mergem. În astfel de cazuri cel mai bun lucru este să faci pe supăratul. Am ridicat glasul, am izbit cu piciorul în pământ şi am aruncat cuvinte de injurii ofițerului, ca şi celor care-l trimiseseră.

El n-a răspuns injuriilor mele cu nici o vorbă. Ci s-a retras în mijlocul oamenilor care îl aşteptau îngrămădiți în partea de dinainte a corăbiei, ca să ia o hotărâre. Era ceva ca o

revoltă. M-am urcat pe partea dindărăt a punții şi luând portavoce am strigat:

— Cel dintâi ofițer sau matelot care îşi va permite vreo observație asupra comenzii căpitanului va imediat legat în lanțuri şi încarcerat. Şi acum cu toții la posturile voastre!

Obişnuința ascultării şi respectul pe care oamenii mei îl aveau față de mine erau atât de mari, încât s-au supus şi s-au răspândit fără să scoată un cuvânt de murmurare.

18 septembrie. Iată-mă astăzi singur! Singur pe Barroca. Am căutat peste tot, nu mai e nimeni afară de mine aici. Ticăloşii au profitat de somnul meu şi de apropierea de țărm ca să-mi ia bărcile şi să plece.

Mi-au lăsat provizii şi un butoi mare cu apă.

19 septembrie. Ce noapte îngrozitoare am avut! Îmi pusesem de gând să caut să mă adăpostesc şi eu la Port Louis, care nu era prea departe de locul unde mă găseam şi-mi aranjasem pânzele şi cârma în acest scop. Dar îmi făceam socoteala fără olandez. Cum a răsărit luna, am coborât din capătul dindărăt al corăbiei pentru un moment, ca să desfac o funie de la catargul dinainte, ce se încurcase şi când m-am întors la cârmă, Wovermann îmi luase locul.

Fața lui bătrână era iluminată de o bucurie oribilă. Nu-mi vorbea, dar cu brațul arăta unele puncte ale catargelor şi pânzelor, ca şi cum ar da ordine, pe care le înțelegeam şi m-am grăbit să le execut, ca împins de o putere misterioasă şi irezistibilă.

Şi Barroca şi-a luat drumul spre nord.

Când pânzele au fost bine întinse, am căzut la piciorul catargului cel mare şi acoperindu-mi fața în mâini ca să nu văd pe olandez, am încercat să-mi adun gândurile.

Ce avea să se întâmple cu mine dacă nu părăseam acest vas blestemat, care neavându-mă decât pe mine drept singurul echipaj. Era la discreția primei vijelii mai puternice? Singurul noroc în care mai puteam să sper era să întâlnesc vreun vas, să dau semnalul de primejdie coborând steagul şi cu o lovitură să atrag atenția.

20-23 septembrie. Patru zile de cumplită vijelie. Purtată

de vânt, Barroca aleargă cu o iuțeală înspăimântătoare. După cum socotesc, trebuie să fi trecut dincolo de coastele Engliterei. De astă dată sunt pierdut. Cu toate astea, țin la viață. Sunt încă tânăr şi puternic, mai am zile frumoase de trăit... Să mor, ce să fac?

Eram atât de mişcat de siguranța pierzaniei mele apropiate, încât chiar am cutezat în noaptea aceasta să-l întreb de-a dreptul pe Wovermann:

— Iată în ce hal m-ai adus, seniorule olandez! i-am zis cu vocea tremurătoare. Ce ai de gând cu mine?... Dacă-mi vrei moartea, spune şi mă arunc numaidecât peste bord, ca să nu mai prelungesc chinul acesta fără de sfârşit.

Olandezul nu şi-a mişcat buzele şi cu toate acestea am auzit o voce care m-a înghețat până în măduva oaselor, şi-mi zicea:

— Du-te şi adu diamantele. Şovăind, m-am supus poruncii. M-am coborât în cabina mea şi m-am întors cu prețioasa casetă.

— Deschide-o! mi-a poruncit vocea.

Am ridicat capacul de metal şi iată că au apărut strălucind diamantele. Ai fi zis că erau acolo închise bucăți de stele.

— Aruncă-le în mare! mi-a poruncit iar vocea.

Am avut un gest de răzvrătire şi am vrut să fug. Atunci olandezul a lăsat cârma şi mi-a apucat brațul. Mâna lui mă ardea ca focul prin haină şi m-a silit să arunc comoara în valuri...

Covârşit de disperare, mi-am pierdut cunoştința şi am căzut greu pe scânduri.

24 septembrie. A! Iată că acum înțeleg, Acum pricep de ce Wovermann m-a dus spre nord şi mi-a poruncit să arunc diamantele în mare. Mă îndrept spre țara diamantelor, pe care le cunoştea.

Mi-a vorbit despre ele şi nu voiam să-l cred atunci. Dar acum am văzut şi cred.

Doamne dumnezeule, ce frumos e! Ce splendoare! Mai întâi, departe, pe albastrul rece al mării, ai zice că sunt lebede care plutesc pe valuri, apropiindu-se. Sunt tot mai

multe şi tot mai aproape, raze din cer sau de la lună vin să se răsfrângă asupra aripilor lor şi strălucesc ca soarele, ca aurul, ca toate culorile din lume, izbucnind în văpăi uriaşe care îmi umplu inima de bucurie. Mă simt stăpânul acestor ținuturi, pe care nu le cunoaşte nimeni. Şi cu cât înaintez, bogățiile mele cresc. *Barroca* îşi taie un drum uriaş printre pereții de pietre scumpe.

Ce pot să însemne averile celor mai bogați oameni din lume față de aceste comori? Acum sunt sigur, aş putea să cumpăr tot globul pământesc, dacă aş vrea. Şi alte lumi aş putea să cumpăr numai cu a mia parte din bogățiile mele.

3 octombrie 1690. Am sosit. Am să-mi iau în stăpânire imperiul. Barroca s-a oprit în mijlocul unei imense grămezi de diamante, care o împresoară din toate părțile, aşa că încotro privesc nu întâmpin decât astfel de uriaşe de pietre scumpe. Râd uneori când mă gândesc la meschinele pietricele ale olandezului. De altfel, Wovermann nu s-a mai întors din noaptea aceea când mi-a spus să le arunc în apă. Doar eu stau aici să scriu şi-mi pierd vremea, lucru primejdios, căci dacă ar veni cineva să-mi fure comorile! De acum trebuie să stau ziua şi noaptea la cârmă. E bine că ninge.

Ninsoarea are să-mi țese un veşmânt frumos alb, care o să se potrivească de minune cu strălucirea imaculată a diamantelor mele. Hainele mele grosolane erau ca o pată în mijlocul acestei splendori…

De altminteri, n-am să mai continui acest jurnal. La ce bun? Şi la urma urmei, ar fi.

Aceasta şi o ocupație prea josnică pentru omul cel mai bogat din toată lumea.

Haidem!…”

S F Â R Ş I T

CUPRINS

FANTOMELE PUSTIULUI de Robert Hichens 3

SIMUNUL de E. Frank 14

COMORILE CORSARULUI 18

CUPRINS 37